SORIN CERIN

Editura PACO

SORIN CERIN

***

ADRESA UNEI CEŞTI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Adresa unei ceşti de cafea / Sorin Cerin. -
Bucureşti: PACO, 2013
ISBN 978-606-665-062-5

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

SORIN CERIN

ADRESA UNEI CEŞTI DE CAFEA

POEME DE DRAGOSTE

Bucureşti, 2013

CUPRINS

.

Aşteptare cu Dor

Aştept,
îngerii speranţelor,
neştiind că tremură de frig,
pe murii plini de igrazie,
din catedrala sufletului tău.

Lacrimi,
încearcă să-mi mituiască timpul,
atât de sărac încât a ajuns,
să-şi vândă Destinului,
şi cele câteva momente,
câte i-au mai rămas,
alături de noi.

Dor,
făclii aprinse mormintelor de ceruri,
în care am crezut,
rugându-ne iubirii,
unicului nostru Dumnezeu,
care şi-a pierdut mântuitorul,
pe drumurile rătăcitoare,
ale despărţirii.

ADRESA UNEI CEŞTI DE CAFEA

Între cer şi clipă,
se termină cafeaua amară,
a trecutului care şi-a pierdut viitorul,
din inima norilor ai căror stropi,
ne spălau fierbințeala respirației,
ce ne aştepta la colțul străzii Destinului,
fără de timp.

Să fi uitat răsăritul,
când s-a spart,
în sângele apusului,
pentru totdeauna,
că în iubire nu există iertare?

Şi iarăşi,
mai luăm o înghițitură de soartă,
din ceaşca ciobită a speranței,
prin care bate vântul întrebării,
smulgându-ne copacii gândurilor,
din rădăcinile sentimentelor,
ce încă mai au o adresă,
a noastră…..,
adresa unei ceşti de cafea.

Debusolare

Şi-am ajuns să mor dinaintea sângelui tău,
însetat de adevăr,
rupt de veninul destinului,
ce nu mă lăsa să plec,
peste frontiera dintre mine şi tine.

M-am măcinat de priveliştea,
ce a murit între ochii caravanelor,
ce nu-şi mai recunosc regatul,
Debusolării,
risipit la cărțile de joc,
ale unui Dumnezeu dement,
întins pe masa deznădejdii,
viitorului.

Crize de sciatică a manejului sentimental,
valuri de nelinişte ne lovesc,
ultimele stânci din sufletele obosite,
ale infernului ce ne-a născut:Oameni!

ȘOMERI DE NOI ÎNȘINE

Locomotive sentimentale ne ademenesc
cu mirosul lor de fum al realității,
din care am uitat să ne extragem Iluzia,
unor gânduri care ne-au murit
atât de mult existența,
încât am devenit șomeri de noi înșine.

Fericiți frații ce și-au murit moartea,
nașterilor din legumele neîncolțite ale mamei,
care nu le-au lăsat nici măcar o vorbă,
de alint monumental,
al unei creații ce avea să moară în curând.

SCULPTURA MORȚII

Cât de duhovnic,
 să ne fi fost mântuitorul,
ce s-a dedat la fărădelegea infamiei,
atât de josnice din noi,
cu Magdalene şi pietre,
aruncate spre absurdul unei morți de adulter,
lovindu-ne destinul încarcerat,
în piatra de moară a semenilor,
pe care trebuie să ne-o ducem,
cioppliți sau necioppliți,
de moarte.

Şi care față a Diavolului ar trebui lovită,
ucisă cu speranțe sau adevăruri,
dacă noi suntem,
o durere a unei răni ce ne-a distrus iubirea,
pierdută într-un Păcat Originar?

Suntem singura moarte,
 ce nu-şi mai acceptă viața.

Roşi de Timpul vulgar al perenităţii,
Cristoşi puşi pe rugul virtuţii,
unor apostoli nebuni,
ce şi-au vândut organele firescului,
morţii sexualităţii,
sfâşiată de senectutea,
unei priviri a biologiei rasei,
ce ne-a uitat,
la margine de Univers.

AMURG

Toată inima mea nu ar fi de ajuns,
pentru sângele apusului,
care ți-a născocit răsăritul,
sufletului ce nu ți-a regăsit,
adevărul în iubire.

Nici o patimă,
nu ar fi reuşit să te mintă,
dacă cerul sufletului tău,
nu ar fi fost brăzdat de seninul meu.

Paşi de infinit,
mă apăsau peste scrisoarea ta,
umezită cu lacrimile amurgului din noi,
ce aveau să ne spele,
nemărginirea viselor tale.

Şi atunci ne-am uitat pana şi uitarea,
morții unor lacrimi,
în care ne înotam undeva-cândva,
până şi Destinul.

Despărţire de noi înşine

Cât de departe m-ar fi născut,
Dumnezeul Iluziei Vieţii mele,
încât să mă încred în răsăritul Clipei,
care mi-a înşelat Destinul,
 pentru totdeauna,
aruncându-l la coşul de gunoi al morţii?

Voi reuşi vreodată,
 să-mi unesc cerul viselor împlinirii,
cu norii de cristale sparte ale simţirii,
spre a fi ninse,
 peste zorii prostituaţi ai promisiunilor deşarte,
de a ne fi regăsit moartea,
în sufletul uitării?

Remuşcări de cârtiţe,
 ce-şi vor libertatea vederii,
plouă peste bătăile inimilor noastre,
ruginite de atâta noapte,
unde au amuţit,
lacrimile felinarelor,
ce ne ardeau simţămintele,
stinse de sentimentele ce nu mai vor,
pentru nimic în lume,
să mai ardă în potopul despărţirilor,
de noi înşine.

Muşcătura sfinților mutilați

Mi-am muşcat limba morții,
 cu telefonul sfinților mutilați,
stricați de-atât de multe dorințe,
ce nu mai pot comunica,
nici măcar cu viețile lumii,
 care ne-a adus,
drept marfă în ploaia de strigăte,
 ale mamelor noastre,
născătoare de Dumnezei obsceni,
la margine de seară,
ce-şi pierd pentru totdeauna,
 soarele înțelepciunii,
dintr-un calendar,
care nu-şi mai recunoaşte,
sfinții mutilați,
 de uitarea din noi.

Şi am rămas mai singur decât moartea,
ce nu-şi mai poate dori cerul luminii,
care să ne înțeleagă năpasta,
de a fi cerut umbrela,
Păcatului Originar,
ruginită şi ea,
de valurile cerului însângerat,
din venele mănăstirilor de fericiri,

înecate în Clipele,
ce nu-şi vor da niciodată,
straiele Adevărului,
de pe trupurile lor de nimfe,
spre a dezgoli odată pentru totdeauna,
eternitatea Cuvântului,
a cărui origine suntem,
în desfrâul orbirii de noi înşine!

ALBINE FĂRĂ FLORI

Toate reginele albinelor fără flori,
şi-au adulmecat,
Păcatul Originar al acestei Existențe,
spre a naşte,
Fericirea din noi înşine,
ascunsă în pridvorul inimilor,
ce nu mai vrea să creadă,
în Destin şi Adevăr!

Lumi fără zâmbetele norilor,
care şi-ar fi dorit să-şi plouă viața,
peste Clipele înfocate de trecut,
ale suferințelor însetate,
ce cad în prăpăstiile necinstei,
de a nu mai avea o nouă şansă,
a focului din fulgerele gândirii,
ce nu-şi va găsi niciodată,
paratrăsnetele învierii,
de pe strada plină de gropile,
fărădelegilor firii moarte,
care ne-a născut,
pentru Viața de a ne fi întâlnit,
Moartea care ne aşteaptă.

Roiuri de cuvinte

Cer de iubire,
lacăte de nori,
orizonturi de vise,
aripi de orori.

Viață înecată-n moarte,
roiuri de cuvinte,
putrezesc la apusul,
tainelor prea sfinte,
din noroi suflate,
în sufletul din noi.

Conştiință vie,
vin de necuvinte,
ne îmbată moartea-n,
cugetări preasfinte,
despre-un Dumnezeu,
lacrimi, oseminte,
păcate-n rugăminte,
cine-ar ține minte,
că respir şi eu,
în viitorul morții,
ce va fi trecut,
la marginea sorții,
care ne-a durut.

A deveni Om

Mutilat de cearşaful viciilor noastre,
încerc să zbor spre necuprinsul,
patului de cremene al Adevărului,
din care a ieşit scântei oarbe,
de atât de multă poftă trupească,
ce va deveni odată țărână a belşugului,
patimilor grânelor necurate din noi,
cei nespălați din moarte pentru vecie,
de a ne trăi viața,
hrănindu-ne cu pâinea amară a păcatului,
înecat în promisiunile,
 unui Dumnezeu mai meschin decât noi,
ce a reuşit să ne vândă,
 Păcatului Originar,
 pentru propria Lui libertate,
de a deveni Om!

CIREŞI AMARI

M-am împiedicat,
 părul gândurilor lumii,
ce-au albit de-atât de multă singurătate,
într-o primăvară a speranțelor,
pe care n-o mai vedea nimeni,
în visele fără de noapte
şi viețile fără de zi.

Cireşi amari ce şi-au pierdut floarea,
rădăcinilor ancorate în amintirile,
zâmbetului care ne-a lovit,
cu valurile sale,
în toate țărmurile,
nemuririi sărutului unei veri,
atât de aprinse,
încât ne-a ars cu gerul ei de gheață,
uitarea care ne hrăneşte acum,
prezentul ce-a murit din noi,
mai demult decât Eternitatea,
 pentru totdeauna,
 de un sărut al Clipei.

GIULGIUL ALB

Rădăcini amare,
smulse de ploile certurilor,
dintre cerurile gândurilor şi ţărâna fericirii,
vă rog nu vă înmormântaţi pacea sufletului,
în giulgiul alb al uitării de tot şi de toate,
de iubire, destin, viaţă şi moarte.

Valuri de cuvinte,
nu-mi înecaţi suflarea sentimentelor,
în pânzele albe de corăbii ale uitării,
ce şi-au rătăcit furtunile dorului,
pe nesfârşirea fără de suflet,
a şansei.

CÂRTIŢE ŞI PAIAŢE

Cârtiţe vulgare,
ne rod zâmbetele ceasurilor,
ruginite de limbile necuvintelor,
ce nu mai obosesc să se rotească,
în jurul fericirii sau deznădejdii noastre,
căzute drept victime ale cerului,
prea încărcat de sentimente,
care ne fulgeră cu nemărginirea lui,
de altar al unui adevăr,
pe care nu-l vom găsi niciodată,
speranţă şi şansă.

Paiaţe înlăcrimate,
se plâng clovnilor propriilor amintiri,
de aplauzele clipelor,
ce şi-au trecut destinele,
în fluviul morţii,
atât de neiertător de noi înşine.

Valuri de ceaţă ne pierd vieţile,
la zarurile norocului mucegăit,
de atât de mulţi paşi,
ce i-ar fi dorit vreodată,
mai vii decât propria noastră speranţă,
a mânturii de noi înşine.

Infidelitate

Cât de singură să-mi fi rămas,
amintirea aripilor tale,
încât ne-am prăbuşit peste țărâna unui Adio,
uitat în paragină de nişte Cuvinte,
ce-l câştigaserăm,
la tombola cu preț redus,
al vieților noastre.

Furtuni de speranțe,
ne amăgeau cu seninul viitorului,
fulgerându-ne carnea viselor,
miros de ars şi moarte,
ne prăjesc şi acum,
clipele infidelității,
ce încearcă să răsară,
asemeni unui fir de iarbă,
în care toți ar fi dat
cu piatra nemerniciei,
zdrobind ce e mai bun în noi,
cei bântuiți de uitarea,
rasă pentru totdeauna de paşii grei,
ai trecutului pe care undeva – cândva,
îl vedeam un viitor.

Întâlnire şi Destin

Câte ţărmuri vor strănuta
 valurile simţămintelor ochilor tăi,
pline de răceala adevărului despărţirii?

Roţile amintirilor,
 arse de căile întotocheate ale destinelor,
încă mai fumegă inerte,
la margine de moartea,
 care nu şi-a regăsit încă despărţirea.

 Poduri fără casele speranţelor,
vor să ne apere de ploile vorbelor goale,
ale căror pereţi par a se fi prăbuşit,
 mai demult decât Vremea.

Ninsori de paşi,
cad peste vieţile ce păreau că ne-ar fi unit,
 odată pentru totdeauna,
viaţa de moartea din noi,
ce nu mai vrea pentru nimic în lume să-şi moară,
destinul care ne-a întâlnit,
unindu-ne.

Azi

Oare m-aş putea despărţi vreodată,
 de iarba uitărilor tale,
tunsă de Destin,
atât de scurtă,
încât până şi lacrimile coafurii,
ploilor de Clipe,
 se dovedesc a fi mai mari,
decât toate orânduirile trupeşti,
 ale morţii ce ne-a născut viaţa.

Să fim oare cerul,
 care-şi ceartă norii sentimentelor,
uitând de răsăriturile sau apusurile,
corăbiilor de vise,
 ce navighează supuse,
prin venele trăirii,
 în dictatura cărora mai credeam,
până la primul infarct,
 unde ne-am pierdut pentru totdeauna,
identitatea timpului care ne certa mereu,
cu ameninţarea despărţirii,
ce nu-şi mai recunoaşte azi,
 nici măcar mama dictaturii,
propriei morţi.

SINDICATUL PRIVIRILOR REBELE

Cât de departe să fi murit,
ulciorul dorului,
care nu se poate sparge niciodată,
din plămânii prin care te-am respirat,
pe strada unei întâlniri,
unde doar câinii cuvintelor,
îşi mai puteau lătra viaţa de coşmar,
morţi de foamea şi setea,
cerului de vorbe goale,
a unui Dumnezeu ce-a uitat de noi,
pentru totdeauna,
dinainte de a ne naşte.

Doar norii,
frunţilor încreţite ale gândurilor,
mai rup digurile Adevărului,
inundat de clipele care nu se mai termină,
ale singurătăţii.

Paşii cerniţi de roua amăgirilor,
mai cred în promisiunile deşertului din noi,
cei peste care nu va mai ploua aici,
niciodată cu visarea vieţii,

unui sărut al Vremii,
mai trecute decât noi înşine,
pe calea gratuită a Morții,
unde nici un sindicat al privirilor rebele,
nu-şi va mai cere întâietatea.

ÎNTÂLNIRE DESCOMPUSĂ

Toate stelele luminii din inima mea,
se stingeau fără Clipa ochilor Amintirii,
rămase dincolo de naşterea gândurilor cerului,
care mi-au dat norocul orb,
spre a-mi răsări orizontul,
paşilor pierduți sau câştigați,
la loteria unei lumi,
pe care nici Iluzia Vieții nu o poate înțelege,
fără să-i vomeze Adevărul.

Scoici paradisiace de metafore,
se aştern,
tăcute şi încremenite,
în politica desfrâului unei lumi a banului,
care naşte cimitire de dorințe ascunse,
ce rătăcesc,
pe aleile rugăciunilor funebre ale dragostei,
cu iz de cadavru amar descompus,
de ora unei întâlniri care nu a mai avut loc,
de atâta speranță apusă.

DIFERENȚĂ

Şi aş fi fost mai diferit,
de mine însumi,
dacă moartea nu exista?

Ce sfârşit ar mai fi certat începutul,
cu ruinele pe care nu le-ar fi înțeles niciodată,
sentimentele nemerniciei de a iubi?

Care patimi ar mai fi fost asezonate,
în sângele mântuirii,
dacă nu am fi călcat,
pe calea ce a fost uitată,
de Dumnezeul care ne-a născut,
păcătoşi şi plini de emfază?

PLOI AMARE

Lasă-mă să-mi plâng,
Dumnezeul care nu mi-a înțeles,
Cerul zorilor născuți,
din moartea nopții dinainte de a fi,
îngenuncheat Legităților,
unei vieți rebele,
ce-şi dorea triumful binelui,
asupra propriei iubiri,
atât de pierdute în furtuna Adevărului,
încât toți norii s-au decis,
să nu-şi mai termine niciodată,
Destinul de a deveni viața,
ce va muri prin ploile amare,
ale Cuvintelor.

Osândă

Mi-am plătit tot aurul din venele mele,
prin care ți-am satisfăcut,
ograda de iluzii ce ne amețeau patul,
arcurilor dorințelor stricate,
de o nouă eră,
a unei îmbrățişări a morții,
ce nu mai avea bani să ne plătească,
mobila sentimentelor distruse,
de Cerul mai sărac decât Vremea,
Întâlnirii noastre care ne cerşea,
la capătul străzii Orizontului,
semințele Păcatului Originar,
ce ar mai fi rămas din netrebnicia noastră,
de a ne fi născut Oameni,
sub Zodia blestemată a Osândei!

Aripile zilei

Lasă-mi aripile zilei,
să mă despartă de moartea Apusului,
ce curge prin venele tale,
de sărut pătimaş,
în care mi-am înecat,
ceasul ruginit de paşii tăi,
ce nu mi-au mai călcat urma Cuvintelor,
pe țărmul unde Moartea,
se dădea a fi Naştere,
iar Tu,
esența Cerului care mi-a născut Dorul,
nemărignirii de a suferi,
pentru Creația în noroiul căruia,
ne-am aflat Viața.

Cenuşăreasa Existenței

Toți munții,
pierduți în Gâtul Lui Adam,
prin care ți-ai rătăcit,
 degetele Clipelor,
nu fac cât un ciob de singurătate,
pierdut în muzeul sângelui Clipei,
care ne-a văzut odată pentru totdeauna,
Vii.

Nici o soartă prostituată,
pe strada Minciunii de noi înşine,
nu ne-ar mai putea,
 îneca cu dorul murdar al Cenuşăresei,
care nu şi-ar mai fi aflat paşii pierduți,
pe asfaltul Vieții,
unde ne-ar fi regăsit Dumnezeu,
naşterile atât de străine de noi,
încât ne mai întrebăm şi azi,
de ce trecem unul pe lângă altul,
fără să realizăm,
 că ne-am trecut Existența.

Lemnul crucii

S-au risipit,
 ceţurile Iluziilor Vieţii,
în cele patru vânturi ale morţii,
din zorii,
unde durerea,
 e marea necunoscută,
a religiilor deznădăjduite,
de a înţelege,
că suferinţa,
 nu mai poate fi jucată,
la cutia milei,
 unor speranţe,
mai goale,
 decât Christul însângerat,
 de poveţe,
ce putrezesc,
 Lemnul Crucii,
sentimentelor noastre,
care încă mai vor să creadă,
 în noi,
cei de dinainte,
 de a ne naşte simţirea,
lacrimilor.

Prăbuşire

Cât cer
 să fi plouat,
 în lacrimile destinului meu,
încât mi-au putrezit,
 palmele orizonturilor,
 ce nu au mai reuşit niciodată să alerge,
de gândurile mele încețoşate de moarte.

Nu credeam să învăț a ploua vreodată,
peste răsăritul speranțelor,
care mi-au fost sprijin,
atunci când mă rezemam de piatra de mormânt,
a aripilor noastre prăbuşite,
 pe streaşina ochilor amintirii tale.

Toate vorbele risipite,
 de ocările vânturilor deşertăciunii,
nu se vor mai odihni niciodată,
în pasărea măiastră a iubirii noastre,
veştejită de Timp,
în zborul fărădelegilor unui Dumnezeu,
care ne-a vrut despărțiți de noi înşine,
pentru eternitatea,
unor flori prinse,

în buchetul remuşcărilor toamnelor,
ce nu le vor mai pune niciodată,
apa iubirii,
în glastrele sparte mai demult decât Vremea,
care ne-ar fi întâlnit vreodată.

BALADA ZÂMBETULUI TĂU AMAR

Toate roadele vieții mele,
se află în sâmburele de strugure,
al zâmbetului tău,
vin al dragostei,
furat din trupul dumnezeului,
întâlnirii noastre,
pe care l-am băut împreună,
fericiți de seninul sentimental,
care ne îmbăta cu promisiuni si farse,
noi cei care nu mai credeam,
în zborul şi trupul,
istoriei de a ne uita,
râzând şi batjocorind,
Eternitatea,
ca pe ultima cerşetoare,
a plenititudinii noastre.…

Atunci te-am luat de aripa amintirii,
şi-am zburat cu tine spre infinit,
neştiind ca aripile,
ni se vor frânge de beția iubirii,
care ne-a lăsat să înțelegem,
cât suntem de efemeri,
pe urmele paşilor de gheață ai morții,
în cimitirul uitării de lacrimile ploilor,
care ne spălau undeva- cândva,
privirile.

Şi atunci,
te-aş fi luat,
în brațele focului inimii mele,
căzute la tălpile absurdului de a ne fi revăzut,
peste toți munții încercărilor,
de a ne muri naşterea promisiunilor,
unei zile pe care nimeni,
din toate dorurile noastre,
nu ar mai fi regretat-o niciodată,
la adresa pierdută a paşilor tăi,
lunecând printre lacrimile,
clipelor ce nu-şi mai regăseau locul,
în anii de plumb topit,
ce ne ardeau cu greutatea arsurii lor,
până şi numele.

Scormonind in țărâna,
ochilor,
mormântului,
tău,
L-am redescoperit pe Dumnezeu,
în rădăcina privirii cerului,
ce nici să tune sau să fulgere nu mai reuşea,
în sufletul viței de vie a beției de noi înşine,
cei muriți de atât de multă țărână a sufletelor,
udată spre întrupare în aripile unui zâmbet,
Amar.

VATICAN BANCAR

Tot părul pădurilor ce-şi ucise frunzele viselor,
a căzut la picioarele ţărânii unor cuvinte,
ce nu mai reuşeau să-mi exprime decât noroiul
adus de apele vieţii unei morţi ce se credea vie,
în inima mea.

Noi lumi de promisiuni,
işi spălau cerurile cu detergenţii minciunii,
ce nu ne mai lăsau liberi,
să ne putem muri Clipa.

Dumnezei cumpăraţi la kilogram,
se stricau în depozitele,
fără frigiderele vorbelor goale,
unde putrezeau şi sfinţii criminali,
ai hoţiilor de noi înşine.

Altare decolorate de lacrimile prostiei,
se părbuşeau,
insalubre,
în inimile anemice,
ale impostorilor,
de măriri religioase,
la porţile veninoase,

ale Vaticanului bancar ,
al cărui arginți,
încep încet dar sigur,
să putrezească,
pe coroana de spini,
a cardurilor bancare,
ce nu-şi mai recunosc sufletul.

VIITOR ŞI MOARTE

M-am pierdut printre gratiile ruginite,
ale palmelor cuvintelor tale,
văduvite de orice amprente,
pentru sufletul meu.

Căutam frânghia viselor de care
 ne-ar fi spânzurat Destinul,
dar vedeam doar orizontul,
 gol şi sfidător al uitării,
cu nume de stradă,
unde ne-am fi întâlnit undeva-cândva,
Viaţa.

Te-am chemat,
 printre paşii fiecărui Timp,
sfidând antimpurile durerii,
norilor abătuţi în cerul obrajilor,
 plini de gheaţa dezinteresului,
 unui viitor al morţii,
unde nu mai roşeau niciodată,
Fericirii.

Inima Adevărului

Rupe-mi Doamne,
inima păcatelor,
în pâinea istovită a zilei,
căzută în genunchii norilor Tăi,
sfâşiată de patimile ploilor de cuvinte,
ce ne inundă sufletele cu speranţe,
şi întinde-o celor săraci cu duhul baladei Tale,
cu nume de Religie

Până şi stelele viselor,
mi- au căzut pradă beţiei,
orbite de lumina Adevărului,
mut şi descărnat al Patimilor,
înecate în alcolul necunoaşterii,
ce nu-şi mai află,
strada mântuirii niciodată,
în ochii creaţiei vitrege,
ce ne-ar fi născut,
fără a fi nevoiţi să-I cerşim mila,
Dumnezeului Atoatecunoscător,
de rele şi bune,
plin de mărinimie falsificată,
la târgul de vite al societăţii de consum,
în care ne vindem zilnic.

Zbor

Labirint de stânci,
 se rostogolesc în inima istoriei paşilor,
spre nicăieri,
uitați de dorințele amintirii,
de a traversa oceanul gândurilor,
ce s-au înstrăinat,
 atât de mult,
 de fiarele pustiului,
 din sălbăticiile speranțelor,
încât au murit înecate în oceanul uitării,
din noi înşine.

Aripi rupte de hârtie putrezită,
pe care nimeni nu va mai reuşi,
 să scrie vreodată,
atât de celebrul, banalul,
dar şi înflăcăratul:"Zbor".

Nori reci de priviri abătute,
stau gata de furtună,
în cuvintele gândurilor care au aşteptat,
pe strada Neîntâlnirii,
la ceasul de moarte al Clipei,
când ploua înfiorător cu Uitare,
Speranța.

RĂTĂCIRI

Nu-mi rupe,
 rădăcina ţărânii din paşii privirii tale,
fără de care,
 m-aş rătăci în vorbele goale ale speranţei,
îngenuncheată la tălpile minciunii,
din trupul căreia sfinţii Destinului,
şi-ar fi clădit cărămizile de patimi,
ale vieţii.

Coasă de durere,
 ce mi-ai ţesut snopii gândurilor,
în covoare nesfârşite de iluzii,
pe care să-mi calc promisiunile voinţei,
înfrigurat şi neavenit,
la tâmplelele cerului,
 suflării de diamant spart,
a vieţii tale,
încercănate de norii,
 unor promisiuni deşarte.

AŞTEPTARE

Te-am aşteptat,
 în inima de piatră a Timpului,
 sculptor al cuvintelor tale,
clădindu-ți statui de verbe,
zbor de eternitate fără de apus,
din care ți-am cules,
toate stelele sufletului,
în mănunchiul de cer,
 al ochilor fântânilor de sentimente,
din care ne potoleam setea,
 de noi înşine.

Urme de patimi,
se înecau la marginea drumului,
paşilor neputințelor noastre,
efemeride de promisiuni,
se aşezau cuminți,
pe pleoapele Dumnezeului unei iubiri,
ce păcătuise atât de mult,
încât îşi pierduse proprietatea intelectuală,
asupra propriei biblii,
în care te întâlnisem,
undeva-cândva,
la porțile bisericii sufletului meu.

Tinereţe

Ţărmuri uitate de vorbele goale ale vieţii,
sparte de valurile promisiunilor neîmplinite,
îşi cerşesc la margine de Destin,
soarta zilelor ce vor veni,
născute din sufletul tău,
suflare din lutul rece al morţii,
născută din sentimentele,
 ce mi-au răvăşit,
 odaia sângelui,
 în care mi-am înecat tinereţea,
încercând în zadar,
 să-i aflu lacătele ruginite de vremea uitării,
ce-mi înlănţuiau cu furie,
pacea eternităţii existenţei lumii,
pe care nu am crezut-o niciodată,
cu adevărat ca fiind,
cheia sărutului tău,
ce a rămas ruginită,
 la margine de speranţă,
pe strada pustie a unei întâlniri,
pierdută de vreme.

STROP DE CER

Sunt strop de cer,
plin de mister,
lacrimi de vânt
inundate-n cuvânt,
zbor de lumini,
de vise plin,
să mor de tine,
iubit-o mă-nchin!

Eşti vis de iarbă,
presărată-n amurg,
cu-o moarte-n-treagă,
lacrimile se scurg,
pe drum pribegii,
vrăşmaş demiurg,
noi cei de-o viață,
ne dăm ultimul murg,
ce ne-ar fi dus,
mai departe de-un târg,
cernit şi plans,
al destinului sârg.

Lacrimi de cer,
pierdute-n mister,
flori de amor,
care-şi plâng dorul lor,
paşi de asfalt,
unde e celălalt?

Lacrimi de ger,
înghețați de mister,
dor de amurg,
care lacrimi mai curg,
şi ne mai cer,
un sărut,
Demiurg!

CÂND PLOUĂ LA CLUJ

Când plouă la Cluj,
am să-ți strâng norii inimii tale,
în perini de soare,
peste care să-mi aşez,
paşii mânturii noastre,
în care mi-am lăsat,
somnul sufletului,
alături de zalele amintirilor,
ce-şi toarnă lacrimile,
pe toate străzile şoaptelor ,
la țărmurile de vise,
ale cavalerilor neanutlui din noi..

Când plouă la Cluj,
cuvinte şi gânduri rebele,
ne umilesc cu ceasul ferestrei,
care ne deschid patimile,
întâlnirii vieții cu moartea din noi,
cei umiliți de biblia focului,
iubirilor pierdute.

Când plouă la Cluj,
nici şinele tramvaiului morții,
nu-şi mai recunosc,
propria morgă a amintirii,
din rugina gândurilor destrăbălate,
ale unei morți,
ce şi-a uitat mai demult decât Timpul,
povara vieții.

DRAGOSTE CARNALĂ

Toate zilele,
 părului ştirbit de aminitiri,
nu ar mai număra,
 nici măcar o clipă,
fără surâsul eternității,
 din cuvântul tău,
de munte,
 ce nu a fost cucerit niciodată,
vulcan nestins,
 din focurile creației,
paşilor care ne-au purtat,
spre naşterea,
unei morți cu nume de viață.

Ceruri sparte,
 de norii întrebărilor,
rotesc morile de vânt ale nebuniei,
de a ne dori unul pe celălalt,
făina pâinii,
 care să hrănească,
 orizontul înfometat al viitorului,
de lăcustele semnelor de întrebare,
 ale fântânilor sufletelor noastre,
 încețoşate de hormonii,
ce-şi nutresc noile faceri,

de speranțe şi vise,
sicrie ale viitoarelor morți,
ce vor avea parte de naştere,
într-un moment al fericirii noastre,
împlinit de un viitor mormânt,
din cimitirul de dorințe,
al dragostei carnale,
ce va aduce pe lume,
noii născuți ai morții…

Ne-am sărutat într-una,
încât ploua cu carne de cer,
peste limbile inimilor noastre,
lipsite de cuvintele înecate,
în venele îmbrățişărilor,
ce nu-şi mai cunoşteau calea sângelui,
ce fierbeau tumultul din noi,
zămislind aluatul creației lui Dumnezeu,
pe tava unui viitor ,
pe care nici scâncetul plăcerii,
nu-l mai recunoştea,
ca fiind viață sau moarte,
adevăr sau minciună,
puritate sau desfrâu.

VII ŞI MORȚI

Drumuri fără urme,
pustiuri pline de speranțele,
 florilor de vise,
din care ne-am fi împletit coroana,
paşilor ce-şi învățau zborul cuvintelor,
care ne mai răneau câteodată,
când încercam să le pornim,
pe asfaltul ros,
 de privirile care ne iscodeau,
lumânările sentimentelor,
 ce stăteau gata să se scurgă,
până dincolo de tăvile celor vii,
din Catedrala Absurdului,
unindu-ne dorințele,
 într-o singură ceară fluidă,
pe tava morților,
unde nici unul dintre cerurile viselor,
nu sperau să ne întâlnească vreodată,
verighetele viitorului,
de la cununia cu Destinul.

MOARTEA CELUILALT

De n-ar fi fost masa murdară,
de coatele paşilor,
şi roasă de timp,
a acestui Destin,
pe care să-mi aşez tâmplele vieții mele,
m-aş mai fi săturat,
de strălucirea ochilor tăi?

Şi cine ar mai fi murit pentru tine,
pe unde ne-am fi vagabondat Destinul,
dacă nici unul nu reuşeam,
să ne murim moartea celuilalt?

Dacă toți munții înțelepciunii,
s-ar fi surpat,
peste gândurile noastre?

Crezi că toate gratiile amintirilor,
n-ar fi ruginit,
dacă nu ne-ar fi udat,
cu ploaia eternității iubirea?

CLIPĂ NAUFRAGIATĂ

ploi nesfârşite de iubiri,
cad repezi pe lespezile reci ale mormintelor,
uitării de noi înşine.

cuvinte pline de ceţurile amintirilor,
se zvârcolesc tăcute şi îndurerate,
la marginea străzii privirilor noastre.

roţi de foc calcă cerurile întâlnirilor,
aprinzându-le pentru totdeauna,
dorului,
rămas îndatorat despărţirii.

cred că toate flăcările acestei lumi,
s-ar topi de inima mea,
când lacrimile destinului,
inundă feţele viselor,
ce mai speră la regăsire.

te aştept chiar şi pentru o clipă de eternitate,
ştiind că acolo fericirea,
nu mai are timpii şi spaţiile suferinţei,
unor tălpi care şi-au căutat absolutul,
în despărţire.

voaluri de mătase albe,
 încing hora vânturilor,
ce-mi bat destinul spre nicăieri.

alergăm pe orizontul despletit,
din coamele cailor liberi ai uitării de noi,
lăsând în urmă doar spinii trandafirilor,
pe care i-am dăruit oceanelor de iubire,
în care am înotat cândva,
atât de fericiți,
 pe clipa care a naufragiat,
pentru totdeauna în sufletele noastre.

Clipele vieții noastre

Cât de întâmplătoare poate fi o întâlnire,
atunci când cerurile cuvintelor răsar,
peste orizonturile inimilor,
sfâşiate de norii destinelor,
la ceas de fericire,
ce bate adânc şi surd,
la poarta viitorului unei clipe,
pe care nici Dumnezeu nu a înțeles-o,
darămite iubirea.

Şi am căzut în scoica timpului,
urzită din valurile privirilor,
sărutându-ne eternitatea momentului,
fără să observăm cum cade pe asfaltul uitării,
spărgându-se în mii de cioburi,
care ar fi putut fi clipele vieții noastre.

APUSUL UNUI SĂRUT

Priviri pierdute,
 în noaptea dintre mine şi tine,
ține-mi viața lacrimii de diamante,
care ne-a unit undeva-cândva,
pe strada pustiită acum,
de apusul unui sărut,
ce se credea întregul cer al vieții mele.

Cuprinde-mi viitorul şi aleargă cu el,
până dincolo de mine,
să nu mă mai pot regăsi niciodată,
 fără tine.

Nu pot să-mi înțeleg prezentul,
vânzător de momente Iluziei Vieții,
la taraba pustie a clipei,
unde nu se mai opreşte,
nimeni,
niciodată.

Un Univers

Stai alături de aripile destinului meu,
să ne zburăm fericirea,
peste zările eternității,
din brațele iubirii unui Dumnezeu,
ce vreau să ne înțeleagă,
sângele privirilor scurse,
 la tălpile unor cuvinte,
prin care ne respirăm,
unul pe celălalt,
într-un sărut al stelelor,
 care nu apar niciodată întâmplător,
 pe bolta creației,
care ni se scurge,
printre şanțurile pălmilor îmbrățişării,
unde suntem un tot,
un Univers.

SĂ CRED ÎN VISELE DE AZI?

ceruri desprinse stăteau să cadă,
peste inima ta,
din care răsăreau florile amintirii,
atât de târziu în toamnă,
încât bruma dimineții,
le ardea cu zorii ochilor,
în care ne pierdeam adeseori.

frig şi gheţuri de griji,
vroiau să ne topească focurile îmbrățişărilor,
ce tremurau într-una sub zăpada depărtărilor,
din ce în ce mai reci,
ale Timpului care ne trecea,
pe tărâmul uitării de noi înşine.

şi eternitatea are sfârşit,
atunci când rădăcinile simțămintelor,
mor despletite,
în brațele îngerilor care le-au zămislit,
ora şi zodia naşterii lor,
pe bolta stelei care ne-a unit,
altarele sufletelor,
sub acelaşi Destin.

CĂDERE

…..câte stele vor mai cădea,
înecate în urmele paşilor despărţirii.

…..nici frunzele verii,
acum în toamna gândurilor,
nu-şi mai găsesc adresa ţărânii,
care ne-ar fi întrupat vieţile
şi nicidecum eternităţile,
pe care le-am luat cu noi,
odată, atunci, pentru totdeauna.

…….valuri de amintiri
se lovesc de ţărmurile ridurilor,
lăsate de speranţele aripilor,
ce par că şi-au pierdut zborul,
căzând în genunchii momentului,
când toate orele acestei lumi,
deveniseră în zadar.

GARDURI DE CUVINTE

Peste tot,
 doar garduri ruginite de cuvinte,
aceleaşi expresii,
 din care părea cândva,
că se pot ridica case,
 pentru o întreagă viață,
câtă naivitate,
era în pălmile,
 care se strângeau încrezătoare,
la sânul dezvelit
al purității şi încrederii,
că toate visele se pot împlini,
iar iubirile nu mor niciodată.

Doar aici,
ne puteam întâlni,
unde primăverile iubirilor,
 se nasc pentru a hrăni toamnele morții,
pline de sfinții vorbelor goale,
ce strigă isteric la credința,
pe care o aveam undeva-cândva,
în eternitate?

ALCOLISM SENTIMENTAL

Calendare prăfuite
de iluziile moarte ale vieții,
îşi aşteaptă şi azi zorii fericirii,
ce tot promit că vor veni,
într-o zodie,
pe care nici un horoscop al dragostei,
nu o cunoaşte,
fiindcă se pierde în apocalipsa uitării,
dusă de vijeliile frământărilor,
unde dospeşte aluatul deşertăciunii,
în cotloanele ascunse ale vieții,
atât de obscure,
încât nici Dumnezeul inimilor noastre,
nu la va mai putea găsi vreodată.

Flăcări de promisiuni,
ard iernile adânci din noi,
dezghețându-ne câte o patimă sau alta,
pentru tot ceea ce nu suntem făcuți a fi,
alcolism sentimental,
noi cei înecați,
în licoarea aspră a uitării.

Zăpezi de speranțe,
î-mi troienesc viitorul,
ce abia mai răzbeşte să meargă,
prin gerul nemilos de urme,
ce mai trăiesc încă în inima mea,
bătând de fiecare dată,
numele tău.

Dumnezeul nostru

Râuri repezi de priviri goale,
curg învolburate spre podul
unde am întâlnit,
unica întâmplare neîntâmplătoare
din viața mea,
care eşti tu,
unde L-am întâlnit pe Dumnezeu,
prin tine,
şi chiar dacă aş vrea,
nici acum nu-L pot descrie,
atât era de măreț,
în tot ceea ce spunea
şi făcea prin creația Lui,
alături de toți îngerii mesajelor,
ce-L urmau,
până în ziua,
când ne-am găsit
biserica Dumnezeului nostru,
ruinată de prea multe vise,
care credeau în El.

Am încercat să o reconstruim,
prin sudoare şi lacrimi,
cărând cărămida fiecărei clipe,
până când începusem
să ne sprijinim sufletele,

de zidurile groase şi maiestuoase,
ale noii biserici,
care în loc să ne redea libertatea,
ne-au închis în spatele lor,
ucigându-ne orice speranță,
iar unicul nostru vis,
era să evadăm cât de curând de acolo,
şi am reuşit în cele din urmă.

……de atunci,
ne-având unde să ne mai întâlnim,
ne-am pierdut unul pe altul,
prin labirinturile Destinului,
cu toate că am rămas credincioşi,
dar fără să ne dăm seama,
simțeam un cu totul alt Dumnezeu,
care nu mai era demult al nostru.

LUNĂ PLINĂ

Nu cred că mi-aş dori să evadez din tine,
cer al sufletului meu,
stea care mi-ai clădit Destinul,
ce nu-şi mai recunoaşte moartea.

Toate zăpezile sufletului,
s-ar fi topit fără zâmbetul tău,
de izvor ce-şi curge sângele,
prin venele viitorului.

Urme ascunse sub fiecare respirație,
pe care ne-am fi dăruit-o Dumnezeului,
ce nu ne mai recunoaşte eternitatea,
ce pare mâncată de luna lacrimilor,
care cred că nu va mai fi plină niciodată,
pe Destinul rătăcit de noi înşine.

CURĂ DE SLĂBIRE!

Să ştii că toate dorurile cred în Dumnezeu,
şi cioburile sparte ale sufletelor noastre,
ce încă î-şi mai sângerează dorințele,
la uşa frigiderului care ne-a înghețat,
hrana dimineților sau a nopților de regăsire.

Să nu-mi spui că atunci când am luat,
mărul lui Adam din caseta legumelor,
nu mă privea-i acrită de el,
iar eu când î-ți gustam roşia sufletului tău,
părea searbădă şi fără gust,

Atunci am hotărât să gustăm mere cu roşii,
la început era un prânz bun,
până ce am vomat clipele,
acelea acre de măr şi roşii de roşii,
ştiind că gusturile şi culorile nu ne mai fac bine.

Până la urmă am hotărât,
să ținem cură de slăbire sentimentală!

Încercând să uităm de frigiderul inimilor noastre,
ce oricum trebuia dus la reparat.

SUDOAREA ZILELOR

Nu pot să cred că infinitul,
 poate fi ținut la manşeta unei inimi,
brodată cu butoniere de amintiri,
religii scurse din săruturi,
fețe pline de sudoare ale zilelor,
plecate definitiv din plenititudinea,
fluviilor de sânge pe care le sorbeam,
însetați de iubire.

Atunci care gară
şi-ar mai regăsi trenul împlinirii,
odată ce stă ruginit şi pierdut,
la capăt de linie a promisiunilor,
ferestre sparte de lumină,
prevestesc amurgul cerurilor din noi.

Remuşcările Timpului

Paşi mărunți de cimitir,
îngropați de ploile regretelor,
târziu în toamnă,
vorbe ruginite de vinul smintelii,
zodii rupte din calendarele iubirii,
stau sfâşiate pe bordure rece a buzelor mele,
duse de vânturile reci şi seci,
ce au mai rămas din sufletele dorului,
beat de atâtea Frunze ce-şi ning rugina,
pe fruntea unui Timp,
ce pare că nu mai este al meu,
înecat la margine de Destin,
în propriile lui remuşcări,
de a fi devenit vreodată aripă care să zboare,
mai sus decât crezuse vreodată,
încât atunci când s-a prăbuşit,
era atât de jos,
încât nu-şi mai putea privi înălțimea,
devenind el însuşi o amintire.

DINȚI DE FIARĂ

Fierăstraie de nori,
cu dinți fioroşi de animal de pradă,
taie orizonturile inimii,
 în bucăți din ce în ce mai mici,
spre a fi vândute
la magazinul de Iluzii ale Vieții,
tuturor celor care vor puțin suflet,
fără să ştie că de fapt,
 cumpără ploaia cu furtunile ei cu tot,
ce vor inunda trecutul,
 cu răvăşitoare răvaşe ale viitorului,
 ce stă să se surpe,
 trist şi insalubru,
 pe frunțile pline de riduri ale dorințelor,
unui nou pas în viață.

PIEȚELE ALTARELOR

Nu pot să nu strig,
picioarelor de lut ale perfecțiunii,
cerşind cât mai multă ploaie,
Dumnezeului amar al acestei lumi,
care ne-a dat piața de vechituri,
drept altare ale purității şi perfecțiunii,
sufletelor noastre,
unde carnea se vinde
la kilograme de interese,
drept suflete,
iar sufletele adevărate,
sunt arse odată cu tămâia vanității,
devenind mult mai scumpe,
sub formă de fum.

Samsari bogați în straie de preoți ai iubirii,
îşi aşteaptă pofticioşi fripturile dumnezeieşti,
de suflete falsificate,
fumând într- una fiecare sentiment sau simțire,
pe motiv că divinitatea cere ofrande.

Enoriaşii săraci de atâtea duhuri,
cerşesc mila unui Dumnezeu,
din ce în ce mai străin,
în timp ce râd hidos, sarcastic,
adevăratei iubiri,
fiindcă au creierele atât de afumate,
încât pot fi şi ele oricând vândute,
drept suflete,
pe pieţele altarelor,
drept carne falsificată în suflete.

Rușine !

În ziua de azi,
a devenit o rușine să iubești,
iar mâine poate va deveni un delict,
într-o lume a târfelor și infractorilor,
unde prostituția este o onoare,
iar furtul o cinste.

Dragostea a devenit mercantilă,
nu se mai măsoară în clipe,
ci în bani,
gândirea nu se mai face cu sufletul,
ci cu organele reproducătoare,
într-o lume a suficienței,
unde omul este un simplu rulment.

Plouă cu roiuri de prostituate,
ce abia așteaptă noi clienți,
pe străzile pline de igrazie ale sufletelor,
în timp ce iubirile,
au fost demult devorate,
de rechinii diversiunilor noastre de zi cu zi.

A le vorbi despre iubire,
acestor oameni noi,
cu figuri înghețate, tâmpe şi zâmbete hidoase,
este ca şi cum ai încerca,
să le explici că ei nu există,
pentru ei există doar profitul, hrana şi wc-ul,
unde viețile lor,
au devenit demult toalete publice.

Macii roşii

Abia acum am realizat,
că strălucirea iubirii din ochii tăi,
este lutul modelat,
după chipul şi asemănarea,
sufletului ființei Lui Dumnezeu.

Macii roşii ard soarele aşteptărilor,
unde trenurile zilelor,
mai opresc câteodată,
la peronul ochilor tăi,
în labirintul cărora,
m-am pierdut nu numai odată.

Aştept să primesc,
zâmbetul unei clipe,
care s-a trezit răvăşită,
în inima ta,
prin care curge,
sângele vieții mele.

DOAR NIŞTE ARIPI

Aripi de ţărână,
îmbracă naşterile noilor suflete,
strigăte de viaţă,
prevestesc naşterea visului ce va veni.

Aripi de sticlă,
cad sparte pe altarul despărţirilor,
ce sângerează,
tăiate în cioburile lor.

Aripi de aur,
îmbracă minciunile dureroase ale lumii,
topindu-se la fiecare adevăr,
până ce moartea le va desluşi,
adevărata lor faţă de a fi un nimeni şi un nimic.

Doar nişte aripi….

VIITOR

Scorpionii norilor,
de ametist,
ai Iluziilor Vieții,
pierduți în imensitatea,
cerurilor de gânduri ale Existenței,
îşi pregătesc acele nemiloase,
spre a învenina,
noile orizonturi,
ale viitorului,
ce-şi caută un prezent,
spre a deveni odată şi odată trecut,
de fapt un cimitir,
al propriilor sale aspirații,
ce vor sta descărnate de vise şi speranțe,
sub piatra grea şi rece de mormânt,
a descompunerii şi uitării.

VRĂJITORIE

Poduri grele de plumb,
se surpă peste cuvintele buzelor noastre,
ce încă mai fumegă,
după focul care le-a mistuit,
simţirea.

Vrăjitoare isterice,
ahtiate după magiile despărţirii,
tremură descântând,
la ulciorul aprins al iubirii,
care deodată se sparge,
iar ierburile misterioase,
ale îmbrăţişărilor şi săruturilor,
se varsă,
alături de apa clocotită,
a propriilor noastre vieţi,
pe zăpada rece şi neîndurătoare,
a trecutului.

INDECIZIE

E atât de multă ceață,
pe masa prăfuită,
a promisiunii Dumnezeului Nostru,
de a crede în paşii,
pe care i-am pierdut,
la loteria Timpului,
încât am hotărât
să spun: - Doamne ajută
şi să merg mai departe,
fără să văd calea,
prin hățişurile Destinului,
orbit şi el de atâtea meandre,
sângerând printre spinii gândurilor,
că într-o zi,
te voi reîntâlni,
neştiind că mergeam spre moarte,
mai repede decât,
ai fi alergat tu cu amintirea,
către viață.

Rugurile cerurilor

De ce,
ar fi aprins Dumnezeu,
rugurile cerurilor,
inimilor noastre,
doar în amurgul zilei,
cu nume de iubire?

Cât de adâncă,
poate fi noaptea,
iernii sentimentale,
unde ne-am pierdut,
degerați de frigul Cuvintelor,
care ne ning,
cu sălbăticia lor de gheață,
simțămintele?

Să fi fost,
imaginea trăită de Dumnezeu,
încă înainte de a fi lumea,
pentru care s-a gândit,
să nască iubirea,
pe care acum a uitat-o?

Lacrimi de cremene

Cât de demult,
să fi fost în fotografia zâmbetului tău,
mercenar de vise,
cel înecat în săruturile existenței tale,
rătăcit de mine însămi,
pe crengile copacilor strămoşilor noştri,
care ne-ar fi iubit viitorul mai mult,
decât noi înşine,
într-o lume a dorului şi suspiunelor.

Cei deposedați până şi de propriul cimitir,
al cuvintelor renăscute din sângele,
care ne-a unit destinele,
frânte de durere ale momentului,
unde nu mai eram noi,
cei care ne-am fi căutat,
o eternitate de Iluzii ale Vieții.

Cei răpuşi de sufletele,
marilor iubiri descompuse,
în mănuşile de piatră ale viitorului,
fără de trecut.

Lacrimi de cremene se scurg îngândurate,
peste moartea mea,
ale cărei scântei din inima ta,
aprind focurile eternității,
marilor iubiri.

MOARA NOROCULUI

Şi care gând nu ar mai muri înecat,
dacă firea zâmbetului tău,
nu şi-ar mai măcina la moara norocului,
dorințele amintirilor?

Cât de frig îi putea fi Dumnezeului,
ce ne-a născut moartea iubirii,
odată ce ne amăgeam cu eternitatea ochilor,
mai mult decât ar fi văzut,
El însuşi!

Şi atunci ne-am rostit naşterea,
a tot ceea ce putea fi absolut?

A fi cu tine

A crede în tine,
înseamnă a-mi măsura infinitul din inima mea,
răpusă la picioarele timpului imatur,
al cărui adolescență s-a frânt,
în sângele unicei noastre Clipe infinite.

A fi cu tine,
mă mistuie mai mult decât toate flăcările,
arse de absurdul Existenței,
care ar putea muri vreodată,
în cimitirul cuvintelor şi săruturilor fără de sens.

Cine eşti tu,
decât eterna imagine a facerii lumii din mine,
pusă de Dumnezeu în lumina sensului,
propriei mele existențe,
cernite de moartea,
în care eternitatea sufletelor noastre,
nu va crede niciodată.

Frământare

Câte zăpezi,
vor mai troieni viitorul,
atât de însingurat,
rătăcitor şi dezmoştenit,
de paşii tăi?

Licăriri de stele,
cad disperate,
pe fruntea nopții,
înecată-n moarte.

Strigăte de vise,
se pierd lăcrimând,
în depărtarea întunericului,
din gândurile care nu-mi dau pace,
prin care calci atât de des.

Descompunere

Ploi sângerânde-mi putrezesc apusul,
cruci inundate-n beznă,
de muşchii reci şi nepăsători,
ai prezentului,
strigă după ajutorul divinității,
crezând că vor scăpa până la urmă,
de natura umană în descompunere.

Fraze goale pozează indecent,
pe frunțile pline de riduri ale Destinului,
prin care se scurg,
fluviile învolburate,
ale întâmplărilor ce par neîntâmplătoare.

FULGI DE NEA

Depărtarea dintre dinţii clipelor,
care-mi sfâşie carnea iubirii
şi ochii lacului speranţei,
în care mă sufoc,
devine din ce în ce mai mică.

Aş vrea să-ţi reclădesc chipul,
pe roata olarului din ţărâna,
prin care ţi-a zămislit Dumnezeu,
Destinul,
dar lutul rămâne în continuare,
rece şi inert,
oricât de mult l-aş uda cu lacrimile,
izvorâte din cuvintele tale,
ce încă le mai aud aievea,
cum se desprind din inima Lui Dumnezeu,
devenind fulgii de nea care-mi ard sufletul,
troienindu-l cu fiinţa ta.

CONŞTIINŢĂ STELARĂ

Valuri de fulgere,
aprind focurile creaţiei,
peste stelele,
ce nu-şi pot recunoaşte strălucirea,
fiind lipsite de conştiinţă.

Să fim şi noi o astfel de stea,
pe care o vedem în fiecare seară,
cum ne luminează gândurile,
ce odată şi odată vor fi căzătoare,
pe bolta unei nopţi a sufletelor noastre?

Flăcări

Privindu-ți ochii,
mă pierd în identitatea oglinzilor paralele,
atât de eterne şi de infinite,
încât întregul Univers,
pare o frântură dintr-o frază,
pe care mi-ai şoptit-o,
într-o dimineață,
atât de înghețată,
de realitatea Iluziei Vieții,
încât zorii au luat foc,
măcinându-se de flăcările unui sărut,
în care am trăit o eternitate,
aşteptând ca viața,
datoare morții,
să spargă oglinzile paralele,
ale sufletelor noastre,
în mii şi mii de cioburi ale clipelor,
prin care ne vom tăia suflarea,
sângerând de singurătate.

PRIMĂVARĂ MODERNĂ

Clepsidre roase de patimile iluziilor,
mai măsoară şi acum,
firimiturile de fericire ale primăverilor,
care pentru a fi la modă,
uită să mai înflorească,
frumuseţea şi adevărul unui sentiment.

Drumuri de vise,
se pierd înglodate-n noroiul unei creaţii,
pe care nici Dumnezeu nu o mai recunoaşte,
ca fiind a Sa,
în timp ce se plimbă abătut,
printre bisericile în ruină,
ale sufletelor noastre.

Impostură

Târfe ieftine,
 î-şi pierd banii de smoală,
 la cazinoul deznădejdii.

Elefanți pomposi,
 le plătesc,
călcându-le cu labele grele.

Greieri cretini,
uneori creştini,
 le cântă serenade.

Carne descompusă,
 în zeci de fanfaronade,
stă închisă în chiloții dezamăgiți,
 de noile recorduri ale procreației,
unor noi neaveniți,
 gata oricând să ucidă,
 divinitatea bunului simț,
al imposturii.

Bordel

Firi de granit,
ne joacă,
meduzele menstruale ale inocenței.

Lipsa de bun gust,
se îneacă în hibernările potenței.

Loc de dat cu capul,
găsim la tot pasul,
în bordelurile indolenței.

Cine suntem noi,
cei vânduți Destinului scadenței?

PLĂCERI MORGANATICE

Atât de mult mi-aş fi dorit,
faima Troiei,
încât ți-am trimis,
propriul meu popor de patimi,
înveşmântat,
în calul de cărămidă,
plin de igrazie,
al sufletului amar de tine.

Cândva erai zeița,
marilor desfătări,
a claustrofobiei,
cerului de suferințe,
din minele de smarald ale renaşterii mele,
care nu-şi înțelegeau norii supliciilor,
iar azi ai ajuns,
zdreanța de şters pe jos a desfrânării.

Pe urmă ai devenit,
o uitare a reproşului,
de a mă numi om,
alături de țărâna,
care mi-a murit înainte de vreme,
ulcioarele plăcerilor morganatice ale iubirii.